

ЕТАП ОВІСІ

Місячник Української Католицької Церкви в Польщі
№ 2 (26) Рік III

лютий 1993 р.

Українського кеїну – по всьому світу...

Наші на острові або коротка історія дерев'яного куфера

Від Італії до Східа до війська, Іван Вацяк, уродженець Павлової, познин від свого сердечного друга, Юліана Несторовського, дерев'яний куферок на необхідне у казармах «домашнє» придання. Куферок Івана був потрібний тому, що родинний геть вже знишився через майже постійне перебування «на службі». Договорювалися, що поверне його власники з моментом демобілізації та повернення до батьків. Не думалось тоді нікому, що бананова по суті історія з дерева яного скринькою знайде фінал щойно осінню 1992 року. Тоді було раннє літо 1939.

Від того часу Іван Вацяк тинявся по всьому світу – польська оборона війни 1939 року, інтернування, Близький Схід, Південна Африка, Італія, нарешті Великобританія і Манчестер.

Так само, як з ним, доля повелася з тисячами інших молодих українців – галичан, лемків, гуцулів. Не суджено було їм вести мирне життя на батьківській землі. Села поруяновані, люди в розпорощенні, у тормах, заспляннях, крокуючий «щереможний» комунізм, очкування третьої світової війни, яка мала визволити поневільни відмінної. Тому-то більшість тих, які після війни опинилися в аланській окупованій зоні Німеччини, вибрали дорогу на Захід. Але грубо помилиться той, хто думав, що застелена була вона пелюстками троянд. Знесилення війною Захід потребував невимогливих робітників і саме таку роль визначив нацизм біженцям. Дехто з українців вибрав Північну Америку, Австралію, Францію але багато з них вишило залишитися на британських островах і з ними пов'язали своє найближче родинне і професійне майбутнє. Гут почали також організовуватися та класти психологічні та економічні підвалини «малої вітчизни», структури, що на перехідний час (події все-таки сподівались, що недовго)

(Закінчення на 7 сторінці)

Ювілей

27 листопада в монастирі Отців Василіян у Варшаві відбулося велике подвійне свято. Подвійне, бо саме в цей день ми відзначали пам'ять св. Священомученика Йосафата, великого Отця та реформатора нашого Чину. Також цього дня виповнилося рівно 50 років священическій рукоположні Іонатана праці отця Йосафата Романіка та отця Мелетія Білінського.

Було в цей час над чим задуматися самим отцем-ювіляром, які прихали їх привігати з цим святотом та молодим монахам-ігноміям, які тепер підійшли до монастиря.

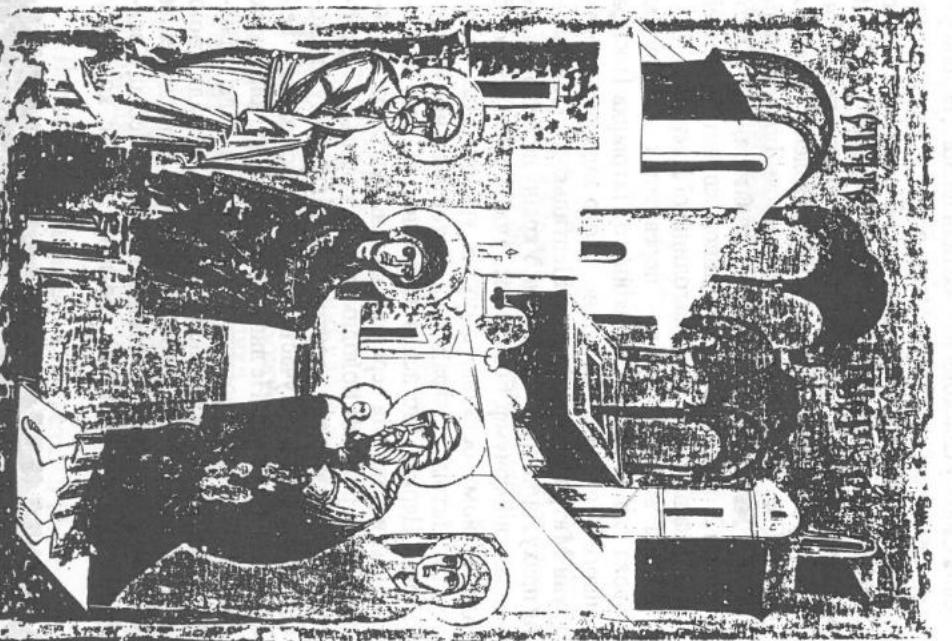
(Закінчення на 3 сторінці)

У ВИДВИНЦТВІ «БЛАГОВІСТ» появився ЦЕРКОВНИЙ КАЛЕНДАР на 1993 рік.

Бажаючі можуть придбати його безпосередньо у редакції.
Ціна одного примірника 36 тис. зл.
До дні календаря треба дорахувати кошти поштової пересилки – 6 тис. зл.

Перековний календар
у кожній християнській родині!

(Закінчення на 2 сторінці)

Сучасний стан Української Греко-Католицької Церкви

(Закінчення з попереднього числа)

Відроджуючи давні традиції своєї соціальної діяльності, Церква здійснила ряд скромних ініціатив. Перша з них – заснування у Львові великої лічниці ім. Андрея Шептицького, де одночасно можна надати допомогу 70 хворим. Ми повністю взяли на забезпечення новостворений у Львові Католицький ліпей, де навчається біля 240 учнів. Ми маємо невеличкий спортивець у Гернольді, де знаходитьться близько 30 дітей. Звичайно, при значній інфляції, яка зростає в Україні піомісяця (150-200 відсотків), злідненості більшості вірних, які обмежують свої витрати для підтримки першкової добroччинної діяльності, навіть ці маленькі проекти виявляються величним тягарем.

Нація Церква організувала симпозіум про енцикліку Папи «Центесімус Аннус» у черкві 1992 р., що мав великий успіх і учасників якого привігав Святий Отець. На симпозіум були запрошенні представники всіх областей України – Київщини, Луганщини, Донеччини і т.д. Мирианський рух знаходиться на шляху створення власними силами організованої структури і прагне активно сприяти усіх хвів соціальної місії Церкви. Українська діаспора надає нам свою допомогу, але її можливості також дуже обмежені. Без вагомої і систематичної допомоги із Західу, дуже мала надія, що будуть здійснені солідарні плани і шани розвитку. Місія співпраця компетентних і чесних сил Західу і Сходу є необхідною для покращення життєвого рівня

(Закінчення на 2 сторінці)

Дорога світла Христе, івшановуємо ПРЕЧИСТУМАТІР ТВОЮ, ЯКА НІНІ У ХРАМ ГОСПОДНІЙ НА НАШ ПОГЛЯД

Освячення води на Богоявлення закінчує час святів

Іорданська вода, що є символом Божого життя, так як вода підставного природного, від віків займає почесне місце у житті християн. З нею пов'язується багато народних вірувань і звичаїв. Звідси набути покорить здається, що у Божій економії панує засада: хто перший, цей кращий. Кожен хоче першій зачертити воду, щоб швидше освятити своє господарство. Однак прекрасний то і повний символіки образ, коли батько-гостподар, вертаючи з водою освячену хрею свою хату, хазяйство та поле йорданською водою. Постачення приносить врожай і проганяє з хати зла.

З посвяченого водого пов'язаний ще один звичай, а саме відвідини парафіян своїм душпастирем, так звана «копядя». Напочатку були це обходини пароха по селу з йорданською водою і освячення нею усіх хат. Звичай з часом розвинувся у відвідини, тобто візит пароха у кожній родині.

«Копядя» це щось сверділого для пароха, папрафії та кожної родини. Це нагода, щоб хоча раз уроці зустрітися вічні звичаєнням і порозмовляти про справи, які бентежать громаду і кожну родину окремо.

Однак з жалю нележить стверджити, що деякі вірні часто трактують священика, як ще одного урядовця, якому, як наказує традиція, треба вручити відповідний даток, не знаючи у дискусію на будь-яку тему. А шкода, бо труда щоденної мандривки священика міг би бути більш ефективним.

0. I

День і ніч прикладай в пам'яті страшний суд. Шукай

Сучасний стан Української Грекокатолицької Церкви

(Закінчення з 1 сторінки)

людів. Україна потребує перебудови своєї інфраструктури. Це буде сприяти таким проектам як будівництво житла, лікарень, пікл., дитячих садків, будинків для престаріх, будівництву систем водопостачання і каналізації. Промисловість і сільське господарство також повинні провести докорінні реформи. Менеджментські школи потрібно засновувати у головних містах України, а Церква цьому може і повинна посприяти. Зрозуміло, що принаймні на початках основні заходи не будуть результативними без експертизи і ресурсів із Заходу. Українці повинні зрозуміти, що ніхто не може замість них вирішити їхні проблеми. Проте, очевидно, у той сам час, моральні соціальні реформи в Україні не відбудуться без Церкви і зовнішнього сприяння.

Багато що потрібно починати заново, і я лише висловлюю бажання, що християнський Захід знайде достатньо сил і солідарності (не лише бізнесового підходу!), щоб взятися за це завдання.

Дві важливі події у житті Церкви

Протягом останніх місяців відбулася дві важливі події, які відіграли важливу роль у житті Української Грекокатолицької Церкви, особливо з погляду на майбутнє. Це – Синод єпископів УГКЦ (16-31 травня 1992 р.) і перезахоронення тілніх останків покійного Патріарха Йосифа Сліпого (27-29 серпня 1992 р.).

Попередні Синоди УГКЦ у діаспорі відбувалися у Римі. Синод у Львові був першим після довгих десятиліть, під час якого єпископи з України і діаспори (28 владик) зустрілися разом для виправдання нової місії нашої Церкви. Як лехто стверджує, це був найкраще зорганізований Синод за останні роки. Зрозуміло, що віруючі покладають великі надії на Синод Синоду зі сторони Римського Апостольського Престолу.

Як преса вже повідомляла, всі єпископи представили ще раз Святішому Отцю петицію для остаточного

визнання Українського патріаркату. На Синоді визнано і затверджені Патріаральну курію (Верховно-Архиєпископську), вирано і встановлено

Постійний Синод, відновлено чи створено нові стархи, вирано каноніатів для призначень на стархи. Також, під час Синоду, єпископи проаналізували становище наших стархій у різних країнах Східної Європи і Америки, затвердили літургічні напрямки, підготували пропозиції законів «спартакулярне право» і «спеціальне право», затвердили комісії або створили нові. На завершення Синоду єпископи накреслили шанси для майбутньої діяльності, написали Пастирського листа до українського народу, і прикладно проголосили уніваження і неканонічність Львівського псевдособору 1946 р. у присутності Папського нунція, архієпископа Антона Франко. Всі документи представлені (15 червня 1992 р.). Святішому Отцю Кардиналом Любачівським й тепер ми можемо тільки сподіватися, що Свята Столиця їх ствердить і, таким чином, сприятиме повній нормалізації життя Грекокатолицької Церкви.

Друга важлива подія – перевезення з Риму до Львова тілніх останків покійного Патріарха Йосифа Сліпого і поховання їх, здійно з його заповітом поруч з труни Митрополита Андрея Шептицького. Повернення патріарха Кардинала Сліпого на Україну перетворилося у справжній триумф більше ніж 1 і чверть мільйона осіб віддали їому останню шану. В урочистостях взяли участь: Патріарх Української Автокефальної Православної Церкви Мстислав Скрипник та інші православні єпископи. На перезахоронення був також запрошений Митрополит Володимир від Української Православної Церкви, який доручив тернопільському єпископові Сергію взяти участь в урочистостях, але пейзажі останній не приїхав. Неслихані грекокатолики, але також римокатолики, православні, протестанти, юдеї, представники Вірменської Церкви та інші віддали свою урочистості відповідно Патріархові. Останнє Богослуження чук, а також виголосив промову під час концерту

святкової академії, яка відбулася з нагоди цієї події у Львівському Оперному театрі. Були присутні високопоставлені представники влади і дипломати акредитовані у Кієві. Кардинал Сліпий був визнаний вірним сином України і визначним мужем Церкви, праця і для якого започаткували справу майбутнього об'єднання Церков у вільний, рідній Україні. Бажання людей почутися з тілнimiми останками Кардинала Сліпого були таким великим, що захоронення було відкладене з 29 серпня на 7 вересня 1992 р. – 8 річницю з дня його смерті.

Покращення міжконфесійних відносин

Протягом свого життя, Кардинал Сліпий палко боровся за єдність між Українського Грекокатолицького і Православного Церквами. Перезахоронення тілніх останків, стало подією, яка зближила православних і грекокатоликів. Але проблеми все ще існують, а ускладнюють їх внутрішні незгоди в Українській Православній Церкві. Проте, були труни Кардинала Сліпого, молилися разом: Патріарх Української Автокефальної Православної Церкви, Голова Української Грекокатолицької Церкви і Президент України.

Віза Патріарха Йосифа Сліпого і Митрополита Шептицького – повернутися до християнства св. Володимира, коли Церква була єдина і неділена, коли вона була православною у вірі і католицькою у любові, як це зазначив папа Іван Павло II, коли Церква була «Ecclesia sui iuris – Церквою свого права» у повному розумінні цього слова, у глибокій єдності зі Вселенського Церковного і досконалій спільноті зі всіма помісними Церквами Сходу і Заходу.

Це – наші завдання й мета того, до чого ми змагаємося. Нам не буде легко, але так як правда ісправедливість повернулася в Україну разом з практиком Кардинала Сліпого, так і його пророчтво – про едину, об'єднану Церкву в Україні стане, здійно з Божою волею, дійсним у найближчому майбутньому.

О. д-р Іван Далько
Передрук з газети «Мета» ч. 12 і 13 за 1992 р.

Роль Монастирів у Русі

притчами наставав». Гумен старався своєю поведінкою давати зразок справжнього монашого життя. Не втіяв від фізичної праці, коли було треба приносив воду, рубав дерево, молов зерно, прив вовни. Слав дуже мало. Ніч проводив на праці і молитві. Коли спав то не на ліжку, а лише дрімав на стільці, а опісля знову ставав до молитви. «Нераз, як було багато комах і комарів, уточі виходив над печеру, обнажував своє тіло до пояса і сидів, працючи воно і співачою псалим Давида. Від уколів комарів його тіло було покривало не і комашини її тощо на ньому; отеर наї Теодозії сівів нерухомо і не вставав із місця свого, доки не приходив час заутрені».

Під проводом Теодозія Петерський монастир розрісся невідчайно – було вже у ньому 100 ченців. Монахи здобували собі велику попану своєю трудаю: іхні праці йшли на продаж до міста, розчиняючись добре лодії, виробляючись прилади до переписування книг; були монахи-маліари і лікарі. Однак найбільше лодію про аскетичні подвиги: «Соди були на піст сильні, вині на пестлання, вині на колінні поклони, одні постми щодня, інші що два дні, другі й ін хліб з водою, постом щодня варене, інші сире».

Петерський Патерик, книга святів, затобoki малопіділний ряд незвичайних подвигів. Дам'ян презвітер Князь Святоша, син чернігівського князя Давида, визначався незвичайною покорою, виконував найтяжчі роботи в кухні і при воротах.

У своїх аскетичних змаганнях монахи мусили вести безнастаний боротьбу зі злими духами: «... Теодозій сам мусів зачинитися, раз у кухні, другий раз у хлібі, і дозвали молитвами вигнати небажаних гостей». Біс прибирав різні постаті: показувався як ведмідь, лях, ангел, а навіть у подобі Христа.

Петерські монахи молилися також за цілий руський народ, а особливо за князів. Добачається різноманітність інтенцій їхніх молитов.

Одним словом монахи перш за все спричинювалися до популяризовання християнства, давали приклад правдивої жертвенності Богові і людям. Але також вони попиравали знання, культуру, допомагали у піднесеному житті людей, а монастири були справжніми осередками життя релігійного і мистецького.

О. Р. Малиновський

Даліший розвиток монастиря – це заступа ігумена Теодозія. Син боярина з Василієва молоді літа прожив під опікою матері у Курску. Там теж вчиняється. Дуже скоро захопився святыми книгами. Завдяки ним виднішов своє монашє покликання, покинув хату, щоб вступити до керованого Антонієм монастиря. За неївічно побожне і праведне життя біля 1061 р. вибрано його ігumenом, мимо молодих віку. Теодозій з великою віданістю взявшись за організацію чернечства. Впровадив Студита і сам давав приклад, як виконувати чернечі обов'язки.

Монахи перебували (кожен окремо) у дерев'яних келіях, які самі собі ставили над петерами. Всі обов'язково безнастенно мали займатися працею. Самі спили собі одят з полотна або вовни: свиту, мантію та клубок або кукль. Самі займалися хліборобством, молотили збіжжя, пекли хліб, варили страви. На молитви скликували всіх звук била або клепала.

Теодозій вів чернечу громаду енергійно, але незвичайно сердечно і тактовно. Вночі обходив всі келії, щоб переконатися чи юнці дотримують монашого уставу. Коли трапилося юному почути, недозволену в ноці, розмову монахів, стукав у двері і звергав їм увагу, а ранком кликав їх до себе, не карав прямо, але «заслека

«БЛАГОВІСТ» СТОР. 2

(Закінчення з 1 сторінки)

шоденно спільноти зі святыми, і тоді, коли не маючи сил говорити, хотели закликати та й роздумуєши як можна спасті душу через слово, як і тоді, коли працюєши власними руками над очищенням від гріхів.

Не вагається давати, але не давай так, щоб когось принизити. Добре знаєш, хто є той, що дає справедливу винагороду. Стережи довірений тобі скарб, не ущемлюй його і не марнуй.

Невавиль зло. Суди справедливо. Не сій незгоди, але твори мир, впроваджуючи златогу між ворогами. Словідказ з гріхів своїх. Не ставай на молитву з лукавою совістю.

Саме в цьому полягає дорога свята.

(З листа Варнави)

Ювілей

(Закінчення з 1 сторінки)

готувляться у цьому монастирі до служіння Богу та народові.

Сьогодні, споглядаючи на обличчя двох священиків-монахів, мимоволі робиться висновок, що недаремно вони прожили 50 лт, присвячуучи їх Богові. Тоді, якби мимохіт, появляється питання: «Чи зножу я колись запитати Бога: служив я тобі вірно, твоєму народові і нині можу бути пасливим та широ дикувати тобі за прожиті роки? А саме це питання дуже важливе, але кожного християнина, бо від кожного з нас Господь вимагає „любові та вірного служіння, якщо хотимо почути з Його уст слова подяки та похвали».

бр. Атаназій ЧСВВ

«Заспів»

У Різдви свята українів північно-східної Польщі відвідали студенти Львівської політехніки об'єднані у мистецькому гурті «Заспів». Гурт, у співпраці з викладачами, підготовив і показав глядачам дві вертепні програми: лялькову шопку і оригінальний, спретий на власних текстах, вертеп.

З пізнявального боку зокрема шопка була шопка, родовід якої сягає XVI ст.

Останні лялькові вертепи відзначено на Україні в кінці 30-х років. Пізніше їх жорстоко заборонено з огляду на зміст, який вони несли та гостру сатиру, вкладену в уста ляльок.

Ляльковий вертеп, який відродив Богдан Желінський (найстарший член гурту), це двоярусна шопка, в якій розгривається драма Христово Різдва. Верхній поверх так би мовили «кнеготвіжний» – він нерухомий і зображує сцену народження Дитяти. Натомість на нижньому відтворюється за допомогою ляльок вистава, яка супроводить Різдво.

Унікальний пейзаж угорська діаспора на Мазурах сприйняла з зашкваленням і вдячністю. Після кожного виступу-спектаклю вертепники дозволяли дівторі, що рясні обступала шопку, детально розглядитись лялькою та вміло виготовленим лялькам, самим поводили їх у вертепі.

Справжньому ентузіасту своєї справи, науковцеві Богдану Желінському вдалося вже створити чотири лялькові вертепи у Львові (при убочих закладах), що засвідчує про зацікавленість з боку глядачів, які хочуть дивитися на відроджене, давнє українське мистецтво.

Крім лялькового вертепу львів'яни привезли п'ять року і живий. Сценарій вертепу створений самими учасниками гурту (автор тексту – учасник і виконавець ролі Ірода – Ярослав Стихнів), гармонійно доповненостю музичним оформленням У вигляді хору під управою керівника гурту Богдана Желінського. Хор супроводив капела: скрипка, контрабас, сопілка.

Душою гурту «Заспів» є ветерани колективу, викладачі Інституту: Зенон Боровець та Олекса Довбуши. Розмаїття кольористики зі смаком підбирали національних костюмів виконавців вміло поєднується з одягом вертепних дійових осіб і в цілому довінно враження вид спектаклю.

Гурт «Заспів» з двома вертепами виступив у церкві в Гурові-Ілавецькому, в Бартолішиях, у Лелькові, в першої гастрольні поїздці концертом у Венілові, де вдало професіоністами своє мистецтво в місцевій перші та у музеї народного мистецтва.

Цього року гурт «Заспів» відзначив свій ювілей. Створений ще в 1973 р. Богданом Желінським у формі капелі бандуристів від 1979 р. почав працювати при Політехніці і вже під керівництвом сина Івана Богана – Тараса. Пропрацювавши з львівськими студентами бажаючи їм у 20-тилітті існування усного наїв-крашого та творчої наслаги у майбутньому.

Подяка

Широ дякую членам вертепу «Заспів» за подаровані пісеві у Гурові-Ілавецькому та місцевій святлиці ОУГ цінні книжки і часописи.

Вчителька укр. мови Л. Тхір

1919 р. в селі Лиськів біля Ждачева. До Варшавського чину вступив 16 серпня 1934 р.

Перш обіг склав 31 березня 1936 р., натомість віроочисту професію - 11 липня 1942 р. Рукоположений був у священство відомикою Будьком 27 грудня 1942 р.

Від того часу словняє різні функції у Чині, між іншими у відомому нам Крехівському монастирі.

Від 1955 р. отець Романік починає працю у Варшаві, з якою з'їзується аж до 1991 р. Довги роки виповнює роль виковника нових поколінь монахів. Від 1984 р. є делегатом Архімандрита на Польщу, а після стає Протоігуменом Чину.

В 1981-84 рр. виконує функцію Синкела для треката голівків північної Польщі. У Варшаві отець є відомий як олікун та реставратор Ва-

стийному копіїврові обильних Божих благоладій на «Мога і блага літі».

Ювілейний і святковий рік

Минулій рік пройшов під знаком великого празника святкування 100-ліття Згромадження Сестер Служебниць. Писали ми про нього відносно багато, бо й нагода незвичайна і заспути для громадськості від Сестер Неабиякі.

Перемишль

Головні ювілейні святкування пройшли в Перемишлі 8 листопада минулого року. На це свято прибуло 50 сестер, а у тому числі 10 з України.

Врочисту Службу Божу у катедральному храмі відслужили: Владика Іван Мартиняк, о. Митрат Теодор Майкович, о. Митрат Стефан Дзюбіна, о. Андрій Рожак і о. Михайло Вудкевич. У проповіді Владика коротко пригадав історію Згромадження, яку прирівняв до свангельського зерна.

Варто пам'ятати, що 15 березня в Перемишлі відкрито беатифікаційний процес с. Йосафата Гординського, засновників Згромадження, люди на жертвеннота розумної.

Після Служби Божої зі звіличальним концертом виступили діти з початкової школи ім. М. Шашкевича. Опісля вірні проспівали Много-літстві.

Гурово-Ілавецьке

Останнім радісним акордом ювілейного року в Польщі були святкування в Гурові-Ілавецькому. Пройшли вони в неділю у празник Введення у храм Пресвятої Богородиці.

В окремий спосіб підготувалися до свята учні Українського загальноосвітнього ліцею. Під опікою вчительки української мови п. Любомири Тхір і при співпраці с. Романи Пашков'як підготувано місцевій програму про монаше покликання.

Для Сестер свято почалося ще в суботне надвечір'я, коли-то до бартолішицького дому почали з'їздитися сестри з Варшави, Янова-Любельського, Копаліна, Перемишля, Кружинок, Ольштина. Згромаджені взяли участь у Службі Божій в гурово-ілавецькому храмі, де привітав їх о. Синдел Ю. Гбур та обдарував молитовниками. Після відправи і вечері сестри по-чесли пілонічне чування.

Неділя почалася учнівською виставою, яку, що треба виділити, учиní виконали бездоганно, а вірні гаряче прийняли.

У проповіді Сестри почали сліди за ба-гатітно не-втому пра-цю для добра Церкви і на-

Томос

Задуши

Новий рік це для багатьох, присмна і весела пора. Це час, в якому забувається про ситуації та події, які нас тривожать. Намагаємося про це не думати, а однак через нашу голову проходять сотні справ та проблем, з якими часто не даемо собі ради. Хочемо радісно бавитися, хочемо тепло привітати майбутній рік. Зразу плануємо собі багато постанов, усильно прагнемо стати депо іншими, як у минулому, думаємо про зміни самого себе на країні. Наша совість це приймає, але ніколи вона безпосередньо цього не виконас. До чого прямую?

Від довшого часу спостерігаю за нашою молодіжю, яка активно бере участь у новорічних забавах. Звичайно ніхто нікому не забороняє бавитися, але... На жаль не прив'язуємо ваги до обов'язків, які торкаються участі у недільному Богослуженні. Мало хто із молоді, втомлений після Маланки або будь-якої забави приходить у неділю до церкви. Найчастішим оправданням для нас є такі слова «...А ..., не піду сьогодні до церкви, по чо? Я такий етомлений, краще вистояти...».

Особливо запам'яталася мені одна з останніх Маланок. Немає що вкривати, забава була чудова, атмосфера у залі була дійсно святкова. Точно опівночі учасники забави привітали Новий рік, ширим побажанням не було кінця.

Біла смерть - аборт

Щоденник ненароджененої дитини

3 жовтня: Сьогодні почалося мое життя в лоні матері. Мой батьки ще про це нічого не знають, та я вже існую.

19 жовтня: Я вже депо підріс, але ще дуже малій і безпомічний. Моя мама все робить за мене, хоч сама ще не знає, що носить мене під своїм сердцем. Вона несвідома, що мені помогає і навіть живити мене своєю кров'ю. Вона така добра!

25 жовтня: Сьогодні мое серце почало битися. Воно буде легенько битися аж до моєї смерті.

20 листопада: Щойно сьогодні лікар сказав

важкою неморальними.

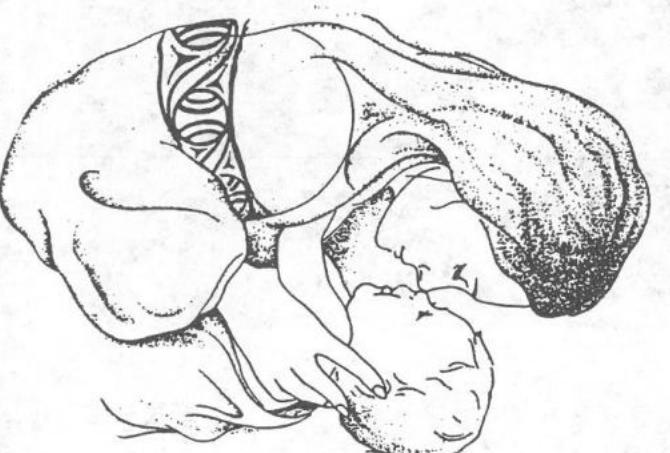
Ци є хоча крихкі вини дитини початої гвалтами аборту. Розповсюдження цієї теми у мас-медіях викликало ще більше зацікавлення нео-Большість прихильників абортів погоджується та з висловом, що вбивство людини є неморальним та готові є покарати винного.

Дорослі боронять свого життя законом, а вол-ночес літів, які не вміють говорити – вбивають. Проблема різного розуміння моральних основ у дискусії зводиться передусім до запитання: Чи плід це людина? Чи жінка має право рішати за ненароджену дитину, про її смерть? Чи різного роду аргументами може бути оправданням для аборту?

Всіх, які твердять, що можна вбити дитину, тобто невинно говорячи «абортувати», до визначеного дня від зачаття можна занегувати.

Від моменту зачаття в лоні матері крім тіла розвивається душа. Правда ця християнинові не може бути байдужою. Однак існують голоси, що жінка має право вбити дитину, бо її власність. Слід сказати, що людина, яка вбиває ненароджену дитину підлягає Божій та людській справедливості. Ненароджена дитина також охороняється Божим законом любові та п'ятою заповідю.

Ми сьогодні стоимо на сліпій вуличі викривлення стичних вартостей. Зло називається добром або «меншим злом». Є, що чи не найгіршим непорозумінням правди? Людина добром називає ввічко ненародженої дитини, кажучи: хай не мучиться на цьому світі. Мало цього, захисників правди, тих, які виступають проти абортів, нази-

Фрагмент статті «Біла смерть - аборт» з часопису «Світло» за 1992 р.

Щасливово є людина, яка немає турбот, яка з душевного радістю і з любов'ю до біжних ще через життя. Коли знає, що є потрібна своїм близким, які її кохають, дула позбавленого турбот і невлач, дула поларованого ліва?

13 грудня: Я вже майже бачу, хоч дловкола мене темно. Коли моя мама приведе мене на світ, то я побачу сонячне світло, а шонайважливіше я дуже хочу бачити мою маму. Мамо, як ти виглядаєш?

24 грудня: Сьогодні моя мама брутально вбила мене!

(...) Щастя це любов до іншої особи, приязнь, радість з життя, вдоволення з цього, що живемо і існуємо.

Н.Н.
Вважаю, що щасливово є людина тоді, коли знає свою душу, прямує до реалізації мети свого життя, добре ставиться до діловоліштва свого життя, ліва людина має в собі крихкість любові, розуму та назвати того, який мас окреслену мету життя, вміє ходити, вміє зрозуміти іншу людину, допомогти їй.

Н.Н.
(...) Щастя це любов до іншої особи, приязнь, радість з життя, вдоволення з цього, що живемо і існуємо.

Н.Н.
Вважаю, що щасливово є людина тоді, коли знає свою душу, прямує до реалізації мети свого життя, добре ставиться до діловоліштва свого життя, ліва людина має в собі крихкість любові, розуму та назвати того, який мас окреслену мету життя, вміє ходити, вміє зрозуміти іншу людину, допомогти їй.

Давид

Богдан

Н.Н.

У Гдині

16 січня у Гдині пройшов I загальнопольський фестиваль музичних ансамблів національних меншин. З українського боку Петро Павличе, представник Союзу української незалежності молоді, та з польського боку Христофор Фігель, зайнялися організацією цієї ініціативи. Запрошили на сцену багато ансамблів, між іншими і польські: «PIERSI» чи «GOLLAT» з Ольштина. Не забрали також українців. Виступали «DIES IRAE» з Перемишля та «Пловах» з Гурева-Шаєцького. Присутня була також на концерті білоруська «Мрія». Кожен міг вибрати пісню для себе. Зустрічалася там різна мова та музичні стилі. Треба надихатися, що того року культурних вирізняв було набагато більше.

Андрій

ДІТЯМ

ЕДИНИЙ ДІДАЧОВИЙ
ЕДИНИЙ СІМІСІЧНИК

Про ворожку і Катрусу

В одному невеликому селі жила собі дівчинка, яка називалася Катруса. Її хатина була дуже бідненька, а вона сама не мала навіть чоботів.

Одного дня, коли йшла до криниці по воду, зустріла ворожку.

— Добрий день! — чмунно поздоровила ворожку дівчинка. Кася завжди була чесна, привітна і мила. Часто також усміхалася.

— Добрий день! — відповіда ворожка.

— Як Ти почувалася? Чи Ти вдоволена?

— Правду сказавши, я вловолена, але коли б я мояла жити в малому домику, а не у такій ширчині, як досі, була би ще більш вдоволена.

— Будь завжди добра Касю, а будеш мати малий домочок, як цього бажаєш.

Другого ранку Кася пребудилася дуже пізно. Ніколи не спала так довго і добре. А це певно тому, що її твердий і копючий сінник замінився на м'який матрац. Коли відкрила очі, здавалося її, що цесон. Була-бо в гарній кімнаті з кольоровими завісками у вікнах. Знизу дохолив запашний аромат свіжих булочок.

Катруса перегерла очі, щоб перевіритися, чи все є справда. Мала чудовий ломик, найкращий у селі. Чимськоріш побігла до криниці, щоб подякувати добрій ворожці.

— Добрий день Катрусо! Як Тобі ведеться? Чи Ти щаслива, що маєш дім? — запитала ворожка.

— О так ворожко, я дуже щаслива, але...

— Що саме?

— Була б я ще більше щасливою, коли б на подвір'ї бігalo кілька курок, які кожного дня несли би яйця.

— Завжди будь добра, а будеш мати і курки.

Уявіть собі радість Катруси, коли наступного дня збудив її голосний гамір цілої громади білих жовтих і коричневих кур. Вони заплобки дзвібали

всміхається до тебе.

— Таак ... Мушу тобі подякувати, але ... — Що знову сталося? Думаю, що була би я ще більш пасливою, коли б мала нову суконку.

Будь все добра, Катрусо, а дістанеш гарну суконку.

Ранком, коли Катруса проснулася, побачила біля свого ліжка пішну, синю суконку, гарні біблії зі срібними застібками і прекрасне намисто. З враження не могла промовити. Цього ранку довго стояла перед дзеркалом, примірюючи все.

Перший раз у житті цього дня забула помолитися. Навіть не спінися, їдучи до криниці. Йшла поводі, горда зі своєї суконки і бліскучих прикрас. Інші дівчата заздрісно споглядали на нею. Сільські бабусі, дивились, як гордо йде Катруса, говорили: «Дивіться, вона стала княгинею села».

Катруса чула це все і тільки чванливо і гордо дивилася довкола. Біля криниці, як звичайно стоїла ворожка.

— Добрий день, Касю, чи ти разом вдоволеня?

збіжжя розкинене на подвір'ї. Дівчинка радісно побігла до криниці, щоб подякувати ворожці.

— Добрий день! Не знаю як маю вам подякувати!

— Так, дуже, тільки ... — Тільки що? Здається мені, що було би ще краще, коли б я мала ще хлів і корову, яка щодня давала би свіже молоко.

— Катрусо, будь доброю дівчинкою, а дістанеш ще корову.

Ранком Катруса збунилася на порикування це корова кликала, щоб її видоти. Дівчинка втішилась кулобиною. Часто дивилася до стайні і пестіла корову. Одного разу подумала, що її птахонога приятелька вилідате країце від неї. Кася мала лише одну полатану сукончину. Пішла отже знову до ворожки діпло затурбованою. Ворожка, як звичайно, прийняла її з усмішкою.

— Добрий день, Катрусо! Певно тепер життя

Священна діброва

Ой не жур, не смути
Священну діброву,
Ой не кривдь, не гніви
Її правду і тову.

Наша молитва

Ой, Ісусе,
Глянь на мене,
Зроби добре
Дитя з мене.

В мене ще
Маленьке серце,
Хто в нім буде,
Як не ти, Ісусе?

Я до тебе ручки зводжу,

Здоров'ячка прошу
І для мамки, і для татка,
І для дідика, і для бабці.

Як лягаю спати
Передо мною Божа Мати,
Два ангели по боках,
А Ісус у головах.

* * *

Ангеле, хоронитецько мій,
Все при мені стій
Як удень, так уночі
Будь мені до помочі.

Увага конкурс!

Дорогі Діти! У Святому Писанні присячутесься багато місяців світові природи, тобою тваринам і рослинам. Дуже часто, зокрема у Псалмах, натхнені автори оспівують красу і велич всесвіту.

Цим разом Редакція «Благовіста» проголосує конкурс. Перед Вами назви 8 рослин, які виступають у Святому Письмі Нового Завіту, зокрема у 4 Евангеліях.

Ваше завдання у тому, щоб при кожній назві написати, де про неї згадується. При цьому треба вживити загальну прийняті скорочені відносно імена Євангelistів, розділу Євангелії і стишка. А ось і назви рослин: терия, смоква, гірчиця, тростина, виноград, шениця, пальма, кукіль.

Карточки з розв'язанням завдання просимо прислати на адресу редакції до кінця лютого. Поміж авторами правильних відповідей розподільмо нагороди.

З глибини небуття

Гнат Хоткевич

Цей неймовірно талановитий письменник, громадський, а подекуди і політичний діяч народився 31 грудня 1877 р. в Харкові, де минула більша частина його життя.

У 1905 році взяв участь у революції і через це мусив емігрувати до Галичини. Повернувшись до Києва 1912 року зразу був арештований і висланій поза межі України. Повернувшись до Харкова після розпаду Росії, проживши тут до свого чергового арешту.

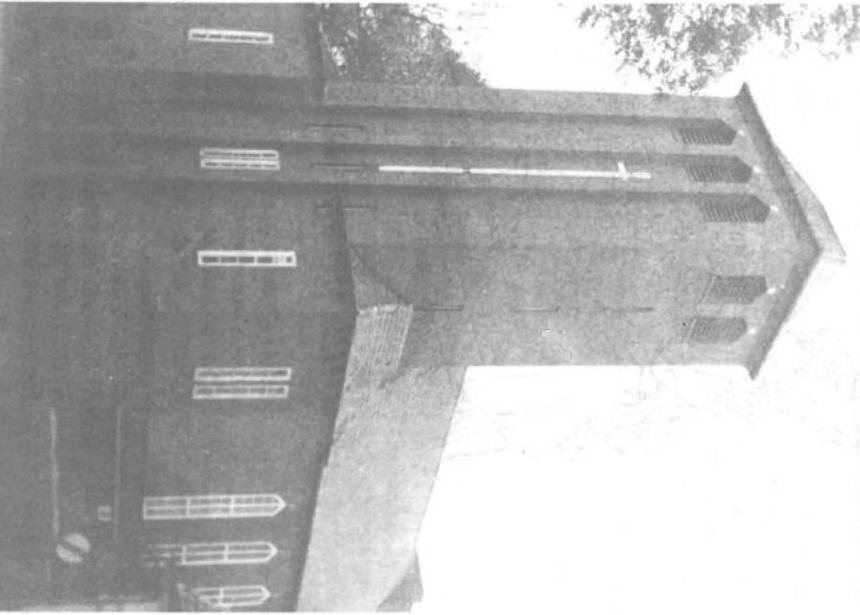
Хоткевич – самобутня творча постать: письменник, критик, літературознавець, мистецтвознавець, театральний і музичний діяч, етнограф, автор багатьох новел, оповідань, повістей, романів. Надрукував він між іншим: «Поезії в прозі», повісті «Камінна душа», «Аброки», оповідання «Грецькі акварелі».

Помимо того, що письменник був заaslужений для культури, на початку 30-х років зазнає жорстоких переслідувань – його звинуачують у «націоналізмі», не публікують творів, папіложать у пресі. Письменник змушеній долею звертається до різних інституцій (харківської влади, Академії наук, до Сталіна) з проханням полегшити життя своє і родини.

З парохіяльних літописів

Церква св. Хреста у Венгожеві

Храм св. Хреста, що ним користуються сьогодні греко-католики в Венгожеві, є відносно новий. Як засвідчує кам'яна табличка в притворі, наріжний камінь під його будову освячено 2 жовтня 1930 року. Нагомість 2 жовтня 1933 року освячено вже збудовану святиню. Будувала її евангельська спільнота Венгожевщини під проводом свого душпастиря, Суперінтендента В. Бранчана. Був це храм, який у першу чергу служив мешканцям евангельського Дому опіки.

пізніше довгі роки орудував парафією і костелом св. Миколая в Ельблонзі. Від 12 лютого 1965 р. греко-католицькі богослужіння у Венгожеві провадяться тільки у свята, що випадають у тижні. Відправляють о. В. Бозюк, а пізніше о. О. Прядульський.

Весною 1976 р. греко-католицьке душпастирство обняли отці Василія. Першим був о. Йосафат Тадей Оспіанко. З цього часу Літургії почали відправлятися також в неділі, а згодом і у будні. Від 1977 р. отці мають на власність помешкання.

На початку вісімдесятих років почалися переговори з евангельським пастором з Гіжицька, щоб погодився він на арендування храму греко-католикам. Евангельські у Венгожеві було небагато і велика святиня стояла майже не використовувана. Переговори закінчилися підписанням договору про аренду на 30 років при зобов'язанні украйнів повністю утримувати храм. Евангельські заліпили для себе каплицю і невелику кімнату в півниці.

З огляду на те, що тоді це напів-Церква не була визнана як юридична особа, всі справи належало полагоджувати за посередництвом венгожевської латинської парафії та ольгівської курії. Тому-то формально договір підписав у присутності єпископа Ю. Войтковського парох венгожевської римокатолицької парафії та пастор з Гіжицька Януш Ягульський. Відбулося це 1 грудня 1983 року. У неділю 4 грудня, у свято Введення у храм Пресвятої Богородиці, о. Мелетій Білинський посвячення церкви і відслужив першу Літургію в напівлітому обряді. Від того дня греко-католики моляться у цьому храмі.

Ще у тридцятих роках евангельські, будуючи храм, надали йому назву «Бете́за-Кроїцхрех». Наша громада хотіла нав'язати до цього, але тому, що в деканаті була вже одна церква під покровом Воздвиження Чесного Хреста (в Гурові-Лавельському), вирішено установити хрестовий празник на день Перенесення Чесного Хреста, який за старим стилем випадає 14 серпня.

За даними з лютого 1992 р. венгожевська парафія нараховувала біля 1500 вірних (450 родин). В більшості походять вони з колишніх трьох повітів: томашівського, любачівського і ярославського.

Після 1945 року державна адміністрація поблизуила евангельські святині і примістила тут військове душпастирство. Дійсні власники відібрали його на початку п'яťдесятих років, але після у 1971 добилися ногаріального перепису на власність.

Греко-католицьке душпастирство

Початок греко-католицьких богослужень у Венгожеві сягає 1965 р., але пов'язані вони були з костелом Св. Апостолів Петра і Павла. Першу нашу Літургію, мабуть 12 лютого 1965 року, відслужив о. Володимир Бозюк. Латинським парохом був тоді о. Мечислав Юзефчик, який

Не допомогли Хоткевичу ні Спілка письменників, ні Академія наук. Зрештою після гонінь, п'якувань, принижень ситуація вияснилася: 23 лютого 1938 року підписано документ про арешт письменника. У звінку зв'язаний з Українським військовим організацією шпионажу на користь Німеччини, був не тільки зв'язаний з Українським військовим організацією, а й «проводив активну діяльність по лінії цієї контрреволюційної організації».

Про останній, найтрагічніший, момент у житті Хоткевича свідчить «Виниска із протоколу № 69 засідання Особливої тричії УНКВС по Харківській області» від 29 вересня 1938 року – обвинуваченого розстріляти, а осотисте майно конфіскувати.

Цей вирок виконано 8 жовтня 1938 року. 24 квітня 1956 військовий трибунал Київського військового округу ухвалив «особливі трийки» в справі Г. Хоткевича скасував за відсутність в його для складу зловину.

Гнат Хоткевич реабілітований посмертно.

Минуле у фотографії

Під крилом захоронки

Це фотографія з 1937 р., коли-то ходив до захоронки з моїм молодшим братом у Варяжі, сокальського повіту. Не всі діти з нашого села ходили до захоронки. Все можливо, що була якесь оплата і батьків не було на це стати.

В захоронці опікувалися нами Сестри, які вчили нас молитви, різних віршів, а в неділі у читальні «Простіві» у Варяжі ми ставили вистави, співали пісні для наших батьків.

На фотографії з правої сторони Сестра Настоятелька, яка дуже добре зналася на народній медицинії та лікувала хворих. У 1945-47 сестра допомагала хлопцям з УПА.

Після переселення ми опинилися на Ольштинці, а сестра правдолюбно в Банях Мазурських. Не знаю, чи вона сьогодні ще живе.

Біля неї з правого боку сидить проф. Мусій, апоруч о. Степан Гавук, який виклав на Україну зі своїми парафіянами і там працював як огородник, але на православні не перевішив. В 1970 р. він відїхав він до Америки, до своїх дітей, які емігрували там раніше. Помер на 102-ому році життя.

Біля отця сидить аптекар з Варяжа і лікар Бандура. Це була наша інтелігенція.

Петро Ткачук, Романково біля Семиполля

На порозі старенької хати
Не вітає поки що ніхто,
Бо кому нас сьогодні вітати,
Вже і своїм нині все одно.

Копись так хотілося додому,
Бодай хвильку біля свого гніза,

Щоб почути як шепчу по-свому,
Все минуле в руїні, в Кущах.

Це багатства твоєго кусок.

Вільканово, Зеленогірщина

ваєнні написано, що він є «учасником антирадянської української націоналістичної організації».

У постанові від 3 березня 1938 року звинувачені вже говорило: «він є учасником контролюючої урядської постманскої організації і агентом німецької розведки, протягом трирічного часу проводив активну шпионажу на користь Німеччини, був не тільки зв'язаний з Українським військовим організацією, а й «проводив активну діяльність по лінії цієї контрреволюційної організації».

Внаслідок вживих до письменника заходів фізичичких не вчинив.

У справі Гната Хоткевича, як доведений факт стверджується, що 1923 р. він завербований у Харкові для шпионажу на користь Німеччини, був не тільки зв'язаний з Українським військовим організацією, а й «проводив активну діяльність по лінії цієї контрреволюційної організації».

Про останній, найтрагічніший, момент у житті Хоткевича свідчить «Виниска із протоколу № 69 засідання Особливої тричії УНКВС по Харківській області» від 29 вересня 1938 року – обвинуваченого розстріляти, а осотисте майно конфіскувати.

У 1938 році виконано 8 жовтня 1938 року. 24 квітня 1956 військовий трибунал Київського військового округу ухвалив «особливі трийки» в справі Г. Хоткевича скасував за відсутність в його для складу зловину.

Гнат Хоткевич реабілітований посмертно.

Наші на острові

(Закінчення з 1 сторінки)

повернути «до себе») мала бути замінником України. Однак перехідні стани відзначаються тим, що часто розтигаються на довгі роки – так сталося і у цьому випадку.

Дивізійники, бо вони переважають серед післявоєнних поселенців у Великобританії, розпочали нормальне, з турботами і радощами, життя на островах. Гораючи сторінки історії українських поселень в Англії, варто дещо подивитися на минуле. Тоді крає зможемо зrozуміти не тільки їхнє сьогодення, але також подивитися на своє, вже з іншої перспективи, зможемо віднайти своє місце серед української діаспори світу.

Сто літ назад

Перші українські поселенці з'явилися в Англії ще в ХІХ столітті і пов'язане було це з еміграцією бідняків до Канади. Емігрували переважно галичани і закарпатці, тобто мешканці регіонів, де дуже жорстоко давало про себе знати переповнення села. Канада виявилася тоді нашим селянам як країна медом і молоком текула. (згадаймо, хоча би селянина-емігранта з «Камінного хреста» Василя Стефанника), де немає проблеми безробіття, а всі живуть вигідно і в достатках. Реальність виявилася набагато жорсткішою.

Тоді, в ХІХ столітті, в Англії залишилися ті українці, які не дістали квитків на корабель до Америки. Дійсна еміграція наших побратьїв на англійські острови почалася після закінчення ІІ світової війни. Переїваною в американській окупованій зоні Німеччині, українська молодь (переважно інтерновані солдати дивізії «Нахтітель», примусові робітники, вивезені німцями і біженці) знайшлися у незавидному положенні. З очевидних причин не можна було повернати на батьківські землі і належало вибрати нову вітчизну. Рішення були різні, а їх наслідки це всеєвітні українська діаспора, з якою ми знайомі або завдяки приватним контактам, або завдяки еміграційній пресі. У Великобританії українська діасpora нараховує сьогодні приблизно 20 тис. чоловік і обладна вона практично усе, що необхідне для правильного функціонування – починаючи від власних громадських домів і церков, до власних видавництв і журналів.

Післявоєнні емігранти почали гуртуватися при великих промислових містах і з'ясли найбільші українськими Ноттінгемом, Лондоном – там, де можна було колись знайти працю і помешкання.

Союз Українців Британії

Головною організацією, яка практично своєю діяльністю об'єднає всю Британію і яка має на власність більшість громадського майна є СУБ. Засновано юго наприкінці 1946 року з метою об'єднання розкироплених по країні українців. Збудником до заснування організації була також винесена це з довіреного просвітницького досвіду потреба працювати в громаді та для спільного добра. Організація завдяки свідомим членам розвинулась і на сьогодні може похвалитися неабиякими досягненнями. Помимо того, що на протязі років її обличчя змінилося і з'явився проблеми, яких не було раніше, то прадець вона дуже успішно.

Від моменту заснування СУБ фонди на діяльність мав з власників джерел і ніколи в такому розумінні не був підтримуваний державою. Варто це видізнати, що зрештою записано в статуті СУБ, що члени організації об'єднуються незалежно від політичного чи релігійного світогляду. Єднає їх любов до рідної культури та звичаїв. Збірними членами СУБ-у є Організація Українських Кінок, Спілка Української Молоді, Обєднання Бутих Вояків, Українське Католицьке Патріархальне Обєднання та інші.

Виключно назустріч громадському запотребуванню, ще в 1949 р. члени СУБ-у заснували балетну групу «Орлик» та хор «Гомін» (оба ансамблі працюють в Манчестері), які успішно діють до сьогодні та стали для української громади референтивними, так само, як «Журавлі» в Польщі.

Велику роль відіграв СУБ у п'ятдесятих та шістдесятіх роках як організатор публічних мітингів, в яких українці, одягнені у національні строї, йшли вулицями міст демонструючи не тільки свою присутність в країні, але й внутрішню солідарність і організованість. Не мушу тут багато розписуватися, що ніхто мітингів не розганяв. Відбувалися вони переважно з нагоди українських національних свят.

Організація, беручи до уваги кількість українського населення Великобританії, досить численна – нараховує приблизно 5 тис. членів в 50 відділах. Слід відзначити, що кожен відділ має власний клуб-домівку (загалом), як повідають дотепники, навіть неможливо

увійти собі жити в Англії без клубів), який веде економічну діяльність і там заробляє на себе. Однак, помимо так знаменитих умов діяльності, легкі з клубів приносять діяльність з приводу браку відвідувачів – дас про себе знати явище англізациї життя, тобто більше відома, менше в громаді.

Будинок українського клубу дуже легко можна розпізнати. Він завжди має над входом двомовний, український і англійський написи, а на плогі майоріє з «Камінного хреста» Василя Стефанника), де немає проблеми безробіття, а всі живуть вигідно і в достатках. Реальність виявилася набагато жорсткішою.

Тоді, в ХІХ столітті, в Англії залишилися ті українці, які не дістали квитків на корабель до Америки. Дійсна еміграція наших побратьїв на англійські острови почалася після закінчення ІІ світової війни. Переїваною в американській окупованій зоні Німеччині, українська молодь (переважно інтерновані солдати дивізії «Нахтітель», примусові робітники, вивезені німцями і біженці) знайшлися у незавидному положенні. З очевидних причин не можна було повернати на батьківські землі і належало вибрати нову вітчизну. Рішення були різні, а їх наслідки це всеєвітні українська діаспора, з якою ми знайомі або завдяки приватним контактам, або завдяки еміграційній пресі. У Великобританії українська діасpora нараховує сьогодні приблизно 20 тис. чоловік і обладна вона практично усе, що необхідне для правильного функціонування – починаючи від власних видавництв і журналів, до власних громадських домів і церков, до власних видавництв і журналів.

Пам'яткова фотографія з переселенського табору у Німеччині. Приводоподібно 1948 р.

промадське життя вже не вистачає ім часу. Не знаю зрештою, чи можна це засуджувати. Полібна проблема повтої появляється і в нас. Як показує досвід високорозмітків країн, громадськими справами, з яких силко обставин не можна сподіватися приватного прибутку, займаються переважно пенсіонери і для нас найважливіші, щоб ті пенсіонери були.

Тарасівка

Не міг я на початку добре зрозуміти, що означає Тарасівка (місто, де знаходитьсь фабрика відомого у цілому світі Рольс-Ройса), куплена Українською громадою в п'ятдесятих роках. Місце зручне і сприятливе. Базу куплено зі всім обладнанням, тобто дерев'яними бараками, кількома мурованими будинками, водопроводом, басейном, футбольним майданчиком, шматком пісу. Згодом відштовано бар, концертний зал, паркінг для «караванів», появився сад. Недавно роками побудовано попкову кашинку. Словом, з'явилось знамените місто для відоочинку та організації різного роду таборів, зустрічей, ярмарків. Так вони і сталося. Тарасівка це для української діаспори недалеко Дерби (міста, де знаходитьсь фабрика відомого у цілому світі Рольс-Ройса), куплена Українською громадою в п'ятдесятих роках. Місце зручне і сприятливе. Базу куплено зі всім обладнанням, тобто дерев'яними бараками, кількома мурованими будинками, водопроводом, басейном, футбольним майданчиком, шматком пісу. Згодом відштовано бар, концертний зал, паркінг для «караванів», появився сад. Недавно роками побудовано попкову кашинку. Словом, з'явилось знамените місто для відоочинку та організації різного роду таборів, зустрічей, ярмарків. Так вони і сталося. Тарасівка це для української діаспори недалеко Дерби (міста, де знаходитьсь фабрика відомого у цілому світі Рольс-Ройса), куплена Українською громадою в п'ятдесятих роках. Місце зручне і сприятливе. Базу куплено зі всім обладнанням, тобто дерев'яними бараками, кількома мурованими будинками, водопроводом, басейном, футбольним майданчиком, шматком пісу. Згодом відштовано бар, концертний зал, паркінг для «караванів», появився сад. Недавно роками побудовано попкову кашинку. Словом, з'явилось знамените місто для відоочинку та організації різного роду таборів, зустрічей, ярмарків. Так вони і сталося. Тарасівка це для української діаспори недалеко Дерби (міста, де знаходитьсь фабрика відомого у цілому світі Рольс-Ройса), куплена Українською громадою в п'ятдесятих роках. Місце зручне і сприятливе. Базу куплено зі всім обладнанням, тобто дерев'яними бараками, кількома мурованими будинками, водопроводом, басейном, футбольним майданчиком, шматком пісу. Згодом відштовано бар, концертний зал, паркінг для «караванів», появився сад. Недавно роками побудовано попкову кашинку. Словом, з'явилось знамените місто для відоочинку та організації різного роду таборів, зустрічей, ярмарків. Так вони і сталося. Тарасівка це для української діаспори недалеко Дерби (міста, де знаходитьсь фабрика відомого у цілому світі Рольс-Ройса), куплена Українською громадою в п'ятдесятих роках. Місце зручне і сприятливе. Базу куплено зі всім обладнанням, тобто дерев'яними бараками, кількома мурованими будинками, водопроводом, басейном, футбольним майданчиком, шматком пісу. Згодом відштовано бар, концертний зал, паркінг для «караванів», появився сад. Недавно роками побудовано попкову кашинку. Словом, з'явилось знамените місто для відоочинку та організації різного роду таборів, зустрічей, ярмарків. Так вони і сталося. Тарасівка це для української діаспори недалеко Дерби (міста, де знаходитьсь фабрика відомого у цілому світі Рольс-Ройса), куплена Українською громадою в п'ятдесятих роках. Місце зручне і сприятливе. Базу куплено зі всім обладнанням, тобто дерев'яними бараками, кількома мурованими будинками, водопроводом, басейном, футбольним майданчиком, шматком пісу. Згодом відштовано бар, концертний зал, паркінг для «караванів», появився сад. Недавно роками побудовано попкову кашинку. Словом, з'явилось знамените місто для відоочинку та організації різного роду таборів, зустрічей, ярмарків. Так вони і сталося. Тарасівка це для української діаспори недалеко Дерби (міста, де знаходитьсь фабрика відомого у цілому світі Рольс-Ройса), куплена Українською громадою в п'ятдесятих роках. Місце зручне і сприятливе. Базу куплено зі всім обладнанням, тобто дерев'яними бараками, кількома мурованими будинками, водопроводом, басейном, футбольним майданчиком, шматком пісу. Згодом відштовано бар, концертний зал, паркінг для «караванів», появився сад. Недавно роками побудовано попкову кашинку. Словом, з'явилось знамените місто для відоочинку та організації різного роду таборів, зустрічей, ярмарків. Так вони і сталося. Тарасівка це для української діаспори недалеко Дерби (міста, де знаходитьсь фабрика відомого у цілому світі Рольс-Ройса), куплена Українською громадою в п'ятдесятих роках. Місце зручне і сприятливе. Базу куплено зі всім обладнанням, тобто дерев'яними бараками, кількома мурованими будинками, водопроводом, басейном, футбольним майданчиком, шматком пісу. Згодом відштовано бар, концертний зал, паркінг для «караванів», появився сад. Недавно роками побудовано попкову кашинку. Словом, з'явилось знамените місто для відоочинку та організації різного роду таборів, зустрічей, ярмарків. Так вони і сталося. Тарасівка це для української діаспори недалеко Дерби (міста, де знаходитьсь фабрика відомого у цілому світі Рольс-Ройса), куплена Українською громадою в п'ятдесятих роках. Місце зручне і сприятливе. Базу куплено зі всім обладнанням, тобто дерев'яними бараками, кількома мурованими будинками, водопроводом, басейном, футбольним майданчиком, шматком пісу. Згодом відштовано бар, концертний зал, паркінг для «караванів», появився сад. Недавно роками побудовано попкову кашинку. Словом, з'явилось знамените місто для відоочинку та організації різного роду таборів, зустрічей, ярмарків. Так вони і сталося. Тарасівка це для української діаспори недалеко Дерби (міста, де знаходитьсь фабрика відомого у цілому світі Рольс-Ройса), куплена Українською громадою в п'ятдесятих роках. Місце зручне і сприятливе. Базу куплено зі всім обладнанням, тобто дерев'яними бараками, кількома мурованими будинками, водопроводом, басейном, футбольним майданчиком, шматком пісу. Згодом відштовано бар, концертний зал, паркінг для «караванів», появився сад. Недавно роками побудовано попкову кашинку. Словом, з'явилось знамените місто для відоочинку та організації різного роду таборів, зустрічей, ярмарків. Так вони і сталося. Тарасівка це для української діаспори недалеко Дерби (міста, де знаходитьсь фабрика відомого у цілому світі Рольс-Ройса), куплена Українською громадою в п'ятдесятих роках. Місце зручне і сприятливе. Базу куплено зі всім обладнанням, тобто дерев'яними бараками, кількома мурованими будинками, водопроводом, басейном, футбольним майданчиком, шматком пісу. Згодом відштовано бар, концертний зал, паркінг для «караванів», появився сад. Недавно роками побудовано попкову кашинку. Словом, з'явилось знамените місто для відоочинку та організації різного роду таборів, зустрічей, ярмарків. Так вони і сталося. Тарасівка це для української діаспори недалеко Дерби (міста, де знаходитьсь фабрика відомого у цілому світі Рольс-Ройса), куплена Українською громадою в п'ятдесятих роках. Місце зручне і сприятливе. Базу куплено зі всім обладнанням, тобто дерев'яними бараками, кількома мурованими будинками, водопроводом, басейном, футбольним майданчиком, шматком пісу. Згодом відштовано бар, концертний зал, паркінг для «караванів», появився сад. Недавно роками побудовано попкову кашинку. Словом, з'явилось знамените місто для відоочинку та організації різного роду таборів, зустрічей, ярмарків. Так вони і сталося. Тарасівка це для української діаспори недалеко Дерби (міста, де знаходитьсь фабрика відомого у цілому світі Рольс-Ройса), куплена Українською громадою в п'ятдесятих роках. Місце зручне і сприятливе. Базу куплено зі всім обладнанням, тобто дерев'яними бараками, кількома мурованими будинками, водопроводом, басейном, футбольним майданчиком, шматком пісу. Згодом відштовано бар, концертний зал, паркінг для «караванів», появився сад. Недавно роками побудовано попкову кашинку. Словом, з'явилось знамените місто для відоочинку та організації різного роду таборів, зустрічей, ярмарків. Так вони і сталося. Тарасівка це для української діаспори недалеко Дерби (міста, де знаходитьсь фабрика відомого у цілому світі Рольс-Ройса), куплена Українською гром

